

Prelāta vēstule (jūlijs 2010)

Pārvērst darbu par lūgšanu – tas ir Opus Dei piedāvātās formācijas galvenais vēstījums daudziem kristiešiem. Tajā prelāts iedziļinās savā jūlija mēneša vēstulē.

24.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Ir pagājuši jau 35 gadi, kopš 1975.gada 26 jūnijā Dievs aizsauca mūsu Tēvu baudīt mūžīgi Viņa

klātbūtni Debesīs. Tāpat kā
iepriekšējās gadskārtās neskaitāmi
daudz cilvēku piedalījās Svētajās
Misēs svētā Hosemarijas godam, kas
sakarā ar viņa liturģiskajiem
svētkiem tika svinētas visā pasaulē.
Visur tika izteikta pateicība Kungam
par to, ka pasaulei un Baznīcai bija
dāvāts tāds gans kā mūsu Dibinātājs,
kristīgās dzīves paraugs un spēcīgs
aizbildnis visās mūsu garīgajās un
materiālajās vajadzībās.

Nesen svinētie svētki bez tam ir arī
piemērots iemesls, lai aplūkotu tā
vēstījuma būtību, ko svētais
Hosemarija saskaņā ar Dieva gribu
izplatīja vīriešu un sieviešu vidē,
proti, ka ar žēlastības palīdzību mēs
varam sasniegt un mums jāasniedz
svētums, t.i., mīlestības pilnība,
pilnīga vienotība ar Dievu, uzticīgi
un nevainojami izturoties, veicot
savu profesionālo darbu, kā arī citos
ikdienišķos dzīves apstākļos.

Iedziļināsimies tajā, kas veido šīs mācības kodolu – nepieciešamībā censties pārvērst patiesā lūgšanā darbu, jebkuru, tiklab roku darbu, kā intelektuālo. Evaņģēlijs skaidri apliecina, *ka vienmēr vajag Dievu lūgt un nepagurt* [1]; un sv.Pāvils, pamatojoties uz šo mācību, papildina: *sine intermissione orate* [2], lūdziet Dievu bez mitēšanās. Šim ieteikumam piemīt pavēles raksturs. Taču to nebūtu iespējams īstenot praksē, ja mēs to saprastu kļūdaini, it kā mums būtu pastāvīgi jālūdzas iekšēji vai vārdos, jo mūsu šīs zemes eksistences apstākļu dēļ tas nav iespējams. Mums uzticēto pienākumu – ģimenē, darbā, sabiedriskajā dzīvē, sportā utt.- izpildīšana bieži vien prasa no mums visu mūsu atmiņas un intelekta uzmanību, mūsu gribas stingrību un neatlaidību; turklāt tas ir neņemot vērā tās stundas, kas mums ir nepieciešamas miegam. Šajā sakarā es atceros lielo prieku, ko izjuta

svētais Hosemarija, kurš gadiem ilgi bija mācījis, ka lūgšanā mēs varam pārvērst pat miegu, izlasot kādu svētā Hieronīma tekstu, kurā bija formulēta šī pati ideja.[3]

Taču šo Skolotāja neatlaidīgo prasību mums jāaplūko visā tās patiesajā dziļumā. Viņš mūs aicina visu mūsu eksistenci visās tās dimensijās pārvērst par pastāvīgu lūgšanu: par lūgšanu, kas ir **pastāvīga kā sirds pukstēšana** [4], kaut arī ne vienmēr izsacīta vārdos. Tā svētais Hosemarija mācīja savas meitas un savus dēlus, un visus cilvēkus, kas gribēja tiekties uz svētumu atbilstoši Darba garam. Viņš aizvien atkārtoja: **Opus Dei ierocis nav darbs, bet gan lūgšana. Tāpēc mēs darbu pārvēršam lūgšanā un mums ir kontemplatīva dvēsele.** [5]

Pārvērst darbu lūgšanā. Šis mūsu ikdienas mēģinājums visdažādākajos dzīves apstākļos dzīvot kā

kontemplatīvām sievietēm un vīriešiem mums norāda uz augsto svētuma mērķi, kas – mēs esam pārlicināti – ir sasniedzams ar žēlastības palīdzību. „Ir nepieciešams dzīvot ar tādu garīgumu, kas ticīgajiem palīdzētu svēttapt caur savu darbu”[6], teica Pāvests, runājot par svēto Jāzepu. Tikai tad, ja ikdienišķais darbs tiek cieši saistīts ar vēlēšanos sasniegt svētumu, daudzi kristieši var nopietni tiekties uz kristīgās dzīves pilnību.

Man nāk atmiņā pateicības akti, kas izplūda no mūsu Tēva dvēseles, kad viņš lasīja savu meitu un savu dēlu vēstules. Viņš bija ļoti aizkustināts, kad vienkāršs zemnieks, Darba loceklis, viņam rakstīja, ka agri no rīta piecēlies viņš lūdzot Dievu, lai mūsu Tēvs miegā varētu atpūsties. Un pēc tam, kad viņš ar traktoru ar zemi, viņš lūdzas *Memorare* („Piemini”) un citas lūgšanas. Mūsu

Dibinātājs ļoti priecājās par šo pierādījumu, kas liecina par kontemplatīvas dzīves realitātes iespējamību lauka darbu vidē.

Savā apustuliskajā vēstulē sakarā ar jaunās tūkstošgades sākumu Dieva kalps Jānis Pāvils II, kurā viņš visus aicina uz svētumu, rakstīja: "Šo pilnības ideālu nedrīkst saprast aplami, it kā tas būtu kāds neparasts dzīves veids, ko spēj īstenot tikai daži svētuma „ģēniji”. Svētuma ceļi ir daudzveidīgi, atbilstoši katra konkrētajam aicinājumam (...). Ir pienācis laiks no jauna visiem ar pārlicību piedāvāt šokristiešu *ikdienas dzīves „augsto latīņu”*. Visai Baznīcas kopienas un kristīgo ģimeņu dzīvei jābūt vērstai šajā virzienā.”[7]

Šo mācību mūsu Tēvs atkārtoja vēl un vēl, apliecinot, ka **kontemplācija nav privilēģēto lieta. Ir cilvēki –** viņš izmantoja grafisku piemēru, lai

klausītājiem sacītais labāk iespiestos
atmiņā – **ar elementārām
zināšanām reliģijā, kas domā, ka
kontemplatīvi cilvēki visu dienu
pavada sava veida ekstāzē. Bet tas
ir ļoti naivi. Mūkiem viņu
klosteros visas dienas garumā ir
darāmi tūkstoš darbi. Viņi tīra
māju un nododas pienākumiem, ar
kuru palīdzību viņi nopelna iztiku.
Bieži man raksta kontemplatīvo
ordeņu mūki un mūķenes, kas
saka, ka viņi godā un mīl Darbu un
daudz lūdzas par mums. Viņi
saprot to, ko nesaprot daudzi,
proti, mūsu kā kontemplatīvu laju
dzīvi pasaulē, laicīgo aktivitāšu
vidē. Mūsu celle ir uz ielas, tajā
mēs esam ieslēgti. Kur tiek ieslēgta
sāls? Mums jāgādā, lai nekas
nebūtu bezgaršīgs. Tāpēc visas šīs
pasaules lietas kļūst par mūsu
nošķirtības vietu.[8]**

Kā ķermenim nepieciešams gaiss
elpošanai un asins cirkulācija

dzīvības uzturēšanai, tā dvēselei vajadzīgs būt kontaktā ar Dievu divdesmit četras stundas diennaktī. Tāpēc īsta dievbijība mudina nest Dieva priekšā visu: darbu un atpūtu, priekus un bēdas, panākumus un neveiksmes, miegu un bezmiegu. Kā 1984.gadā rakstīja dons Alvaro: „Starp laicīgām nodarbēm un garīgo dzīvi, starp darbu un lūgšanu nedrīkst būt tikai vairāk vai mazāk veiksmīgs „pamiers”; ir nepieciešama pilnīga vienotība, saplūšana bez atlikuma. Darbs baro lūgšanu, lūgšana ar sevi piepilda darbu.”[9]

Lai šo mērķi sasniegtu, bez žēlastības palīdzības ir vajadzīga vēl arī pastāvīga personīga piepūle, kas bieži izpaužas konkrētos nelielos sīkumos: šautru lūgšana vai īsa mutiska lūgšana, kas izteikta esot ceļā vai darba pārtraukuma laikā; mīlestības pilna skatiena veltīšana krucifiksam vai Jaunavas Marijas svētbildei, kam mūsu darba vietā

ierādīta diskrēta vieta, utt. Tas viss palīdz uzturēt dzīvu mūsu dvēselē pamatorientāciju uz Kungu, ko mēs ik dienas veicinām caur Svēto Misi un laiku, ko veltām speciāli meditācijai. Un tā, kaut arī daudzkārt mēs esam koncentrējušies uz dažādām nodarbēm, jo prāts ir pilnībā iegrimis dažādu uzdevumu realizēšanā, mūsu dvēsele tomēr paliek tuvu Kungam un uztur ar Viņu dialogu, kas nesastāv no vārdiem un varbūt arī ne no apzinātām domām, bet no sirds viļņošanās, no vēlēšanās visu, pat vissīkāko lietu, izdarīt Mīlestības dēļ, upurējot visas mūsu nodarbes Dievam.

Kad mēs rīkojamies ar tādu neatlaidību, profesionālais darbs kļūst par arēnu, kur mēs vingrināties visdažādākajos cilvēciskajos un pārdabiskajos tikumos: strādīgumā, kārtīgumā, laika izmantošanā, neatlaidībā, lai darbu pabeigtu, uzmanībā sīkās

lietās...; un tik daudzos sīkos
uzmanības pierādījumos attiecībā
pret citiem, kas ir sirsnīgas un
smalkjūtīgas mīlestības
apliecinājums.

Esiet pārliecināti par to, ka tas nav
sarežģīti – pārvērst darbu par
lūgšanas veida dialogu. Kolīdz mēs
darbu upurējam Dievam un
ķeramies klāt tā izpildei, Dievs jau
dzird mūs, jau mūs atbalsta. Mēs
iemantojam kontemplatīvu dvēseļu
dzīves stilu mūsu ikdienas darba
vidē! Jo mums ir pārliecība, ka Viņš
mūs redz, ka, iedams garām, lūdz no
mums jaunu uzvaru: mazu upuri, to
smaidu, ko dāvājam cilvēkam, kas
mūs apgrūtina, vai arī, lai mēs
vispirms sāktu darīt mazāk
patīkamo, bet steidzamāko darbu,
vai parūpēties par kārtību sīkumos,
neatlaidību pienākumu pildīšanā, ko
tik viegli varētu pamest novārtā,
neatstāt uz rītdienu to, kas jāpabeidz
šodien... Tas viss, lai iepriecinātu

Viņu, mūsu Dievu Tēvu! Un varbūt tu uz sava darba galda vai kādā neuzkrītošā vietā novietosi krucifiksu, kas nesaistīs citu uzmanību, bet tevī modinās kontemplatīvu garu, jo Krustāsismais jau ir kļuvis tavai dvēselei un tavam prātam par mācību grāmatu, no kuras tu mācies kalpošanu.[10]

Ar tādu pašu enerģiju, ar kādu viņš mūs mudināja pārvērst darbu lūgšanā, mūsu Tēvs uzstāja uz nepieciešamību neatteikties no laika, kas ir speciāli veltīts Kungam: bieža Svētā Mise un Komūnija, pārdomu lūgšanu mirkli, Rožukroņa lūgšana un citi dievbijības vingrinājumi, kas jau izsenis tiek praktizēti Baznīcā; un ar jo lielāku rūpību un uzmanību, kad rodas grūtības sakarā ar saspringtu darba grafiku, noguruma dēļ vai sausuma brīžos, kas agrāk vai vēlāk rodas ikviena dzīvē. „Tādus vingrinājumus – atgādina dons Alvaro – nedrīkst saprast kā darbam

veltītā laika pārtraukšanu, jo tie nav kā iekavās ieslēgts iespraudums darba dienas laikā. Kad mēs lūdzamies, mēs nepametam „nesvētās” nodarbes, lai iegremdētos „sagrālās” darbībās. Gluži pretēji, lūgšana ir izturēšanās intensīvākais brīdis, kas kristiešus pavada katrā viņu aktivitātē un veido visdziļāko, jo tā ir visciešākā, saiti starp darbu, kas tika veikts pirms un to, kas tiek atsākts tūlīt pēc lūgšanas. Un turklāt tieši no darba var smelties materiālu domās un vārdos izteiktas lūgšanas liesmām un pastāvīgi jaunus impulsus pielūgsmei, pateicībai un uzticības pilnai sevis atdošanai Dievam.”[11]

Pēc nedaudz dienām es braukšu uz Ekvadoru, Peru un Brazīliju, lai tur pabūtu kopā ar manām meitām un maniem dēliem un iedrošinātu viņus viņu apustuliskajā darbā. Kā vienmēr es lūdzu jūs, pavadīt mani šajā ceļojumā ar jūsu lūgšanām, jūsu

darba uzupurēšanu un jūsu atpūtu,
ja jūs šobrīd atpūšaties, jo baudāt
brīvdienas. Arī šajās dienās palieciet
ciešā Dieva tuvumā. Atcerieties par
to, ko sacīja mūsu Tēvs: **Es vienmēr
atpūtu esmu sapratis kā
attālināšanos no ikdienas
pienākumiem, bet nekad kā
bezdarbībā pavadītas dienas.
Atpūsties nozīmē: uzkrāt spēkus,
apkopot ideālus, kalt plānus... Īsāk
sakot: mainīt nodarbi, lai pēc tam
ar jaunu sparū atgrieztos pie sava
parastā darba. [12]**

Šajā mēnesī iekrīt arī 75.gadskārta,
kopš brīža, kad mūsu mīļais dons
Alvaro Dievam atbildēja: „Esmu
šeit!” Viņa aizbildniecībai es uzticu
jūsu un manu uzticību, lai tā dienu
dienā būtu pilnīga un vienota, un lai
jūs mani atbalstītu manos nodomos.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Pamplonā, 2010. gada 1. jūlijā.

[1] *Lk* 18, 1.

[2] 1 *Tes* 5, 17.

[3] sal. Sv.Hieronīms, *Traktāts par psalmiem*, komentārs par 1.psalmu (CCL 78, 5- 6).

[4] Sv. Hosemarija, *Kristus iet garām*, Nr. 8.

[5] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 23.04.1959.

[6] Benedikts XVI, Homīlija, 19.03.2006.

[7] Jānis Pāvils II, Apustuliskā vēstule *Novo Millennio ineunte*, 06.01.2001, Nr. 31.

[8] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 30.10.1964.

[9] Alvaro del Portiljo, *Il lavoro si trasformi in orazione*, raksts žurnālā „Il Sabato“, 07.12.1984 („Rendere amabile la verità“, Libreria Editrice Vaticana, Rom 1995, lp. 649).

[10] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 67

[11] Alvaro del Portiljo, *op. cit.*, lp. 650-651.

[12] Sv. Hosemarija, *Vaga*, Nr. 514.

.....